

lien er en utrolig vigtig del af det enkelte menneskes fundament, et bærende element i vores hverdag og en meget vigtig del af børns tryghed i deres opvækst.

Men om denne holdning så skal føre til, at der oprettes en skatteyderbetalt rådgivning, som det her foreslås, er vi langt mere betænkelige ved. Det er jo en form for genoplivning af statsamternes mægling, ganske vist i en anden form, men den var i hvert fald ikke nogen udpræget succes, og der var ikke mange, der savnede den, da den blev afskaffet.

Det anføres, at den rådgivning, som eksisterer i dag, er en succes, bl.a. fordi halvdelen af de par, som har været i rådgivning, har valgt at blive sammen. Men det er vel nogenlunde det samme tal for de par, som ikke har været i rådgivning. Her er andelen af ægtefolk, der bliver sammen, jo også højere, så det skyldes næppe, at de mennesker, der søger rådgivning, har større problemer. Statistik er jo en mystisk sag, som man kan få meget ud af. Alle ægteskaber har deres op- og nedture.

Tværtimod må man vel sige, at de, der søger rådgivning, har vist en ualmindelig god vilje til selv aktivt at løse deres samlivsproblemer. Og der er jo allerede adskillige muligheder for rådgivning. Det skal man have in mente, når man diskuterer det her forslag. Det er jo ikke et spørgsmål om at etablere rådgivning. Man kan jo i dag få rådgivning alle mulige steder.

Et andet problem ved forslaget er dets manglende afgrænsning. Hvor små må et ægtepars problemer være, før de har ret til at få skatteyderbetalt rådgivning med det usikre udfald, sådan noget altid vil have? Og hvad med papirløse samlevere, hvad med kærestere, og hvad med homoseksuelle? Hvor går disse grænser?

Vi er enige i, at mange samlivskrises sikkert kan afhjælpes ved, at parterne snakker sammen. Vi er også enige i, at et lavt skilsmisetal generelt set er et gode. Men det er naturligvis ikke et ubetinget gode. Det er ikke i sig selv en succes, for der vil altid være ægteskaber, som fungerer så dårligt, at skilsmisse bliver den mindst ringe løsning, selv for børnene.

Det kan måske lyde hårdt, men sådan er virkeligheden af og til, og det kan hverken Folketingsgode vilje eller nok så professionel terapi ændre på. Voksne mennesker skal have den mulighed, det er at træffe beslutning om at blive skilt, hvis det er det mindst ringe i situationen.

I Det Konservative Folkeparti er vi derfor ikke umiddelbart parate til at oprette skatteyderbetalt parrådgivning til alle, og vi synes ikke, det skal være en ny statslig udgiftsopgave, som skatteyderne nu skal pålægges. Det er og bliver nu engang folks egen beslutning, om de vil lade sig skille eller ej, og vi opfatter ikke samlivsproblemer som en sygdom, der pr. automatik må påkalde sig samfundets omsorg.

Og man skal nok passe på med at tro, at man kan lovgive sig ud af alle problemerne, og hvor megen sympati vi end har for denne idé om at få folk til at gå i parterapi, mener vi ikke, at det er en statslig opgave at finansiere det.

Vi er åbne over for at se på alternativer, f.eks. at den selvejende institution Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen kan få bedre muligheder for at blive landsdækkende, eller hvad ved jeg, og som jeg har sagt, er vi positive over for holdningen, men vi er meget betænkelige ved bl.a. de økonomiske konsekvenser af det foreliggende forslag, og vi kan ikke umiddelbart stemme for det, som det foreligger.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Økonomien kan vi altid forholde os til, og jeg skal da medgive, at det er et forslag, som koster penge. Det fremgår også af beslutningsforslaget. Men hvis vi endelig skal se på det økonomiske aspekt, og det kan vi godt – jeg synes, det menneskelige aspekt er det vigtigste, men hvis vi endelig skal se på det økonomiske aspekt – hvad koster så ikke de mange skilsmisser, der er? Hvad betyder det f.eks. ikke for boligområdet, at så mange flere måske har brug for egne lejligheder osv. på grund af skilsmisse?

Det tager vi med; det vil vi også godt være med til at støtte fra Kristeligt Folkepartis side, men hvis vi skal gøre de økonomiske omkostninger op i cool facts, er jeg ikke i tvivl om, at hvis man bare kunne redde en brøkdel af de 12.000 ægteskaber, der hvert år bliver til skilsmisser, så var der måske i virkeligheden sparet mere, end det koster at oprette det tilbud, som vi her lægger op til fra Kristeligt Folkepartis side.

For det andet er det vigtigt for mig at understrege – for det lyder, som om vi vil tvinge folk til at blive sammen for enhver pris: Hvis folk vil skilles, så har de den mulighed, og så skal de gøre det. Og det kan også være den mindst ringe udvej, som fru Pernille Sams siger; det vil jeg godt understrege. Men hvis folk, inden de når